

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2012, čj. JMK 73271/2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2014, čj. 22 A 50/2012 – 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 23. 4. 2012, čj. ODSČ-56740/PZ-11-POP, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se dopustil přestupku tím, že dne 28. 9. 2011 v 11:13 na ulici Hlinky v Brně překročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem o méně než 20 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vozidlu byla naměřena rychlost 63 km/h (po odečtení tolerance ve výši 3 km/h). Za spáchání předmětného přestupku magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 1500 Kč.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 12. 9. 2012, čj. JMK 73271/2012.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 6. 6. 2013, čj. 22 A 50/2012 – 40, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

4. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 12. 2013, čj. 8 As 54/2013 – 29, zrušil rozsudek čj. 22 A 50/2012 – 40 a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

5. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, čj. 22 A 50/2012 – 67.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu čj. 22 A 50/2012 – 67 kasační stížností.

7. Stěžovatel namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se podle něj odklonil od aktuální rozhodovací praxe a jednostranně citoval pouze rozhodnutí, která jsou v neprospěch stěžovatele.

8. V posuzované věci nebylo pochyb, že se stěžovatel omluvil z jednání před správním orgánem s dostatečným předstihem. Stěžovatel prokázal, že se jednalo o první omluvu, která se nadto vztahovala k době jarních prázdnin, které stěžovatel trávil se svými dětmi. Zástupci stěžovatele je známo, že správní orgány na celé Moravě v 90 % vyhoví omluvě, pokud se jedná o první omluvu a pokud je oznámena s dostatečným předstihem. Správní orgán však takto nepostupoval. Přístup správního orgánu, který nadřazeně direktivním a šikanózním způsobem zasahuje do života občanů, nemůže mít oporu v zákoně, Ústavě ani základních zásadách správního řízení.

9. Závěrem stěžovatel odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě a označil rozsudek krajského soudu za projev přepjatého formalismu.

IV.

10. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

11. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, protože v posuzované věci již dříve rozhodl rozsudkem čj. 8 As 54/2013 – 29, jímž ke kasační stížnosti žalovaného zrušil původní rozsudek krajského soudu pro nezákonnost. Nyní kasační stížnost podal druhý účastník řízení – žalobce.

12. Kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto právním názorem řídil (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

13. Samotný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

14. Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojít proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných

poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

15. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Uvedené ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 79/2009 – 165).

16. Opakovaná kasační stížnost je přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku (blíže viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, čj. 8 As 25/2009 – 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56). Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu, deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem apod. (blíže viz usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56).

17. Podle rozšířeného senátu nelze odmítnout jako nepřipustnou ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU (blíže viz usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56).

18. Lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud neřešil.

19. Tento závěr platí i v situaci, kdy v pořadí druhou kasační stížnost podá druhý účastník řízení. I v takovém případě je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný a kasační stížnost nepřipustná zejm. v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (viz např. usnesení 29. 1. 2014, čj. 1 As 156/2013 – 24, nebo ze dne 18. 12. 2013, čj. 6 As 145/2013 – 9; srov. také rozsudky ze dne 25. 5. 2011, čj. 6 As 1/2011 – 139, ze dne 8. 6. 2011, čj. 6 As 4/2011 – 136, či ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012 – 55).

20. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační námitky nejprve z hlediska výše uvedených kritérií přípustnosti.

21. Stěžovatel vznesl v kasační stížnosti pouze námitky týkající se právního posouzení otázky, zda omluva stěžovatele z jednání před správním orgánem splňovala požadavky stanovené v § 74 odst. 1 větě druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud vypořádal tuto otázku ve svém předchozím rozsudku čj. 8 As 54/2013 – 29, na jehož plné odůvodnění na tomto místě odkazuje. Právním názorem Nejvyššího správního soudu byl krajský soud vázán a stěžovatel nenamítl, že by se od něj krajský

soud odchýlil. Námitky stěžovatele mířily právě opačným směrem. Vytkl-li stěžovatel krajskému soudu, že opřel napadený rozsudek pouze o rozhodnutí, které je v neprospěch stěžovatele, brojil proti skutečnosti, že se krajský soud řídil názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku čj. 8 As 54/2013 – 29. S ohledem na závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu v posuzované věci však tato námitka byla nepřijatelná (viz výše bod 14).

22. Stěžovatel sice obecně namítl také nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, ale citoval pouze text zákonného ustanovení, aniž by upřesnil, jakého konkrétního pochybení se měl krajský soud dopustit. Pouhá citace právního předpisu nedostačuje požadavkům kladeným na řádně uplatněný stížní bod (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS; srov. také usnesení čj. 1 As 156/2013 – 24). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal ani z úřední povinnosti.

23. Soud proto uzavřel, že námitky uplatněné stěžovatelem jsou nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a nevztahuje se na ně ani žádná z výše uvedených výjimek. Stěžovatel nenamítl, že by se krajský soud neřídil ve vztahu k těmto námitkám závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale pouze s ním polemizoval. Jak ovšem bylo výše uvedeno, i Nejvyšší správní soud je svým názorem vázán, zejména rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci.

24. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

25. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. S ohledem na nepřijatelnost kasační stížnosti soud nevyzval stěžovatele k uhrazení soudního poplatku za tuto kasační stížnost. Takový postup by byl s ohledem na nutné odmítnutí kasační stížnosti a s tím spojené vrácení případně zaplaceného poplatku ryze formální a rozporný se zásadou procesní ekonomie.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu